

הרעים, עד שנזכה לבוא להתפשטות הגשמיות, להכלל בד באמת ברצוא ושוב כל ימי חיינו, עד היום אשר תאספנו אליך, ואז תזכנו ברחמיך להכלל בד לעולם ועד, ולא יעכב אותנו שום חטא ועוון ופשע, כי על הכל תמחול ותסלח לנו ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים והנוראים.

● ותעזור לנו ברחמיך הרבים לבטל רצוננו מפני רצונך, שלא יהיה לנו שום רצון אחר בעולם, רק רצוננו יהיה כרצונך תמיד. וזנכה לדעת כי ה' הוא האלקים ולידע כי כל מאורעותינו כלם הם לטובתנו, ולברך על הכל הטוב והמטיב, כמו שיהיה לעתיד לבוא. כמו שכתוב: בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר. וזנכה להעלות המלכות למקומה, שיתגלה מלכותך בעולם, ולבטל מלכות הרשעה, ולשבר ולבטל מלכות וממשלת כל העכו"ם מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ותמלוך אתה ה' לבדך על כל מעשיך.

שיחות

(שיחות מרי ישראל אודסה, צ"ל - כ"ו)
אני נולדתי בטבריה והייתי הכי גרוע מכל הילדים, נולדתי בבית בעניות כזה... יחיד בעולם, לא היה לי מה שאני צריך. וגם-כן אני הייתי ילד חלש, אני יש לי נסים שאני חי וגם-כן נסים איך שאני נתגדלתי. וכשנעשיתי קצת יותר גדול, כל הילדים באו על פסח עם בגדים חדשים, יפים, אבל אני - האבא שלי היה עוור ולא היה להם כסף ולא היה לי בגד לחג. נו, האמא שלי עשתה הבגד שלי כמו חדש, היא כבסה וסידרה אותו ואני שמחתי מאד, וכשבאתי לבית-הכנסת - כל הילדים באו עם בגדים חדשים, ואני באתי לבית-הכנסת כמו כל הילדים עם בגד יפה מאד, לא חדש, אבל היה לי בגד כמו חדש.

ואני, האבא שלי היה עני ולא היה לי כסף, התביישתי לבוא בלי כסף להרבי. מה, זה כל הפרנסה שלו. בראש-חודש צריכים לבוא עם כסף, כל הילדים הביאו כסף להרבי, אני נתביישתי, הלכתי להרבי בלי כסף, "איך באים בלי כסף כאשר מגיע ראש-חודש?!" אין דבר כזה.

אוי הגיהנם שלי שהלכתי לבית-ספר להרבי בלי כסף, בכל פסיעה הרגשתי גיהנם. כל התלמידים באו בראש-חודש עם כסף, רק אני באתי בלי כסף. תלמיד יחיד!

הרבי אמר לי: "מה אתה עושה, מדוע אתה בא? כל החודש אני מצפה על ראש-חודש והיה ראש-חודש ובאת בלי כסף. זה כל הפרנסה שלי, ראש-חודש כל התלמידים מביאים לי כסף ויש לי פרנסה, ואתה ילד יחיד שלא מביא כסף, לא הבאת כסף!"

יש כבר יותר ממאה שנים ואני זוכר את זה כמו עכשיו. הוא אמר לי: "מדוע באת ראש-חודש בלי כסף? מה זה? תגיד להאבא, בראש-חודש צריכים להביא כסף!"

ואני - היה לי דבר גדול, הטעם שלי היה טעם גיהנם, איך אני הולך לחדר להרבי בלי כסף, אני לא היה לי. אני באתי למחרת גם-כן בלי כסף...

(מספר אבי הנחל - מכתב צ"א)

ב"ה, ו' אייר תשכ"ז.

לכבוד לבי ובשרי, מר ... החותר וחופר גלות המים חיים, שמחיים פגרים מתים, כמונו היום, בדורות הללו, שירדנו לתכלית תכלית הירידה. והם עתידים להתגלות בשלמות על-ידי מלך המשיח, אשר בגודל עוצם צדקתו וחכמתו הנוראה, יגלה ויודיע לכל העולם, סוד נוראות הצדיק האמת. ועל ידו יתקן העולם. ברכה וחיים ושלו.

עלינו לשוב ולשמוח, לשיר, לרנן ולזמר, להודות ולהלל ולשבח לאדון עולם, על יום הניסים ונפלאות גדולות ונוראות, אשר עשה ה' עימנו. נגילה ונשמחה בו, בכל שנה ושנה ובכל יום ובכל שעה, ועל הניסים ועל התשואות ועל הגבורות הנוראות שעושה עמנו. לעיני כל העמים, מעת שזכינו בישועת ה', לכבוש חלקנו ונחלתנו מידי הגזלנים הפראים. וביותר מה שכבוד מעלתו הרם, מרגיש ויודע ורואה בכל פעם, ניסים נגלים למעלה מגדר הטבע. אך לעת עתה, הם עדיין מכוסים ומלובשים בדרך הטבע.

הרחמן הוא יגמור גאולתנו, גאולה שלמה, ויחזיר לנו בית המקדש, בית חיינו בית תפארתינו, במהרה בימינו אמן, ויתפלאו ויאמרו כל הגויים, הגדיל ה' לעשות עם היהודים, עם הקדוש, עם הנבחר בארץ הנבחר.

אהבתי ולבי ונפשי נאמנו לך במאד מאד, ועיני תיזולנה דמעות, בתפילתי ובקשתי לפני ה', שיצליחך בדרך הזה, שאתה הולך בו. בכל מדינה ומדינה, ובכל מקום ומקום אשר תלך ותדרוך כף רגלך שם. יתן לך ה', חן ושכל טוב, בעיני העמים והשרים לטובת עמינו וארצנו. אשר רק זה כל עיקר מגמתך ורצונך וכוונתך בנסיעתך והלכך וטלטולך ועבודתך הקשה. ה' ישמור צאתך ובואך לחיים ולשמחה ולשלום, עד עולם. בצאתך לדרך, אל תשכח לקחת אתך האוצר והמתנה הטובה, אשר נתן לך ה' ברוב רחמיו. הלוא הוא הספר הקטן הישן, קיצור לקוטי מורינו הרב רבי נחמן משנת תקצ"ה, כמנהגך הטוב תמיד. הוא בוודאי יגין עליך בדרך וימשיך ויאיר עליך, אור קדושת האמונה ביחידו ואחדותו יתברך ובהשגחתו הפרטית, שכל זה כלול בכל דיבור ודיבור הכתוב שם.

אשרינו אשרי חלקינו הנעים, שזכינו לידע קצת, מגדולת הצדיק האמת, הוא ינחמנו מעצבון מעשינו, הוא חיותנו, הוא נחמתנו ותקוותנו. אשרינו, אשרינו אלפים פעמים, על כל דיבור שאנו זוכים לקבל ממנו. אוהבך ועבדך הנאמן, המשרתך תמיד בכל לב ונפש ומצפה ומתגעגע, מתי יגיע העת, שאזכה לראותך בכל פעם, בשובע שמחות, ולתת לך מתנות טובות ונצחיות, הגנוזות באוצר הנחל נובע.

רצון וליסופין

(אוצר היראה - לייט)

אנו צריכין לכסוף תמיד להשם יתברך בכסופין והשתוקקות חזק. ואז גם השם יתברך נכסף אלינו. ועל-ידי זה נעשה יחוד בין כנסת ישראל עם קודשא-בריך-הוא, ונמשכין תולדן נפשות קדושים וכמבואר בפנים. וצריך כל אחד מישראל לראות שהוא יתעורר תחילה לכסוף ולהשתוקק אליו יתברך, שיהיה אתערותא דלתתא קודם אתערותא דלעילא, ואזי נמשך עליו חסד גדול שהוא סטרא דדכורא בבחינת: אשה מזרעת תחילה יולדת זכר. דהיינו כשכנסת ישראל נכספין בתשוקה גדולה אליו יתברך עד שמולדין נפשות, אזי השם יתברך נכסף אליהם ומשפיע עליהם אור החסד הגדול, שהוא בחינת סטרא דדכורא, כידוע.

אבל כשאין האדם מתעורר מעצמו להשם יתברך, והוא יתברך חפץ ומשתוקק תמיד שישבו ישראל אליו, ואזי אתערותא דלעילא קודם אתערותא דלתתא, ואזי הנפשות הנולדין הם בחינת סטרא דנוקבא, בחינת: איש מזרע תחילה יולדת נקבה. וזה שורש בחינת הולדת זכרים ונקבות. אך, אף על פי כן, במקום שאין בן זכר, אזי גם הבת יורשת נחלה ופוסרת מן החליצה ומן היבום. כי אף על פי שנפש הנוקבא נמשכת מבחינת אתערותא דלעילא קודם אתערותא דלתתא, שמשם אחיזת הדין שהוא סטרא דנוקבא, כמבואר בפנים, אף על פי כן גם היא נפש קדושה, מאחר שעל כל פנים נתעורר אחר כך ונכסף להשם יתברך.

ועיקר הפגם לגמרי הוא כשאין האדם מתעורר כלל לשוב ולכסוף אליו יתברך, אפילו אחר שהשם יתברך מעוררו וקוראו בכמה מיני כרוזים והתעוררות, והוא אינו משגיח על זה, חס-ושלום, זהו רשע גמור אשר בחייו קרוי מת. אבל מי שנתעורר על כל פנים אחר אתערותא דלעילא, ומתחיל להרגיל עצמו בכסופין קדושים, ולשמור מחשבתו שלא תחשוב בכסופין רעים רק לכסוף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד להשם יתברך, ואזי הוא גם כן עושה נפשות קדושות, עד שעל-ידי זה נכלל גופו בנפשו בקדושה גדולה, ונחשב גם אחר פטירתו, כאילו הוא בחיים (הלכות נחלות ג' - אותיות ג' ד' ה' ו').

Handwritten signature: אריאל

תרומות: בכל סניפי הדואר, חשבון 7-2255-89